

2021

ΑΜΚΕ "ΕΧΑΡΤΙΣΙ"

Συγγραφή:
Δρακάκη Έφη
Επιμέλεια:
Κελαράκου Ευγενία
Εικονογράφηση:
Νικολιδάκη Λένα

ΘΥΜΑΣΑΙ ΠΩΣ ΠΑΙΖΑΜΕ ΠΑΛΙΑ;

Ένα παραμύθι για μικρούς και μεγάλους... για να θυμηθούμε μαζί πώς παίζαμε παλιά!

Σειρά: Ο κύκλος της εξάρτησης στην καθημερινή ζωή

1. ΘΥΜΑΣΑΙ ΠΩΣ ΠΑΙΖΑΜΕ ΠΑΛΙΑ;

Συγγραφή: Δρακάκη Έφη

Επιμέλεια: Κελαράκου Ευγενία

Εικονογράφηση: Νικολιδάκη Λένα

© Εκδόσεις ΑΜΚΕ “ΕΧΑΡΤΙΣΙ”, 2021

Εκδόσεις ΕΧΑΡΤΙΣΙ ΑΣΤΙΚΗ ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ρήγα Φεραίου 9, 56431, Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης

Τηλ.: 2311-221342

E-mail: info@exartisi.org

Site: <https://exartisi.org>

Το παρόν παραμύθι διατίθεται δωρεάν σε μορφή PDF στην ιστοσελίδα της

ΑΜΚΕ “ΕΧΑΡΤΙΣΙ”.

Ο Ανδρέας σήμερα είναι λυπημένος, πολύ...

Είναι ακόμα πρωί, είναι στο σχολείο. Σκέφτεται, όμως, τη στιγμή που θα γυρίσει στο σπίτι. Κανονικά θα ανυπομονούσε!

Μετά από μία ανιαρή μέρα στο σχολείο, θα άνοιγε την τηλεόραση και το τάμπλετ ή θα έπαιζε κάποιο βιντεοπαιχνίδι, όπως συνήθιζε εδώ και αρκετό καιρό. Του αρέσει πολύ να περνάει την ώρα του βλέποντας κάποια παιδική –και όχι μόνο– σειρά, να ακούει τραγούδια ή να βλέπει βίντεο στο ίντερνετ.

Πραγματικά, κανείς δεν μπορεί να φανταστεί τι υπάρχει στο ίντερνετ!

Ανακαλύπτει διαρκώς νέα πράγματα!

Όμως, όλα αυτά μέχρι χθες. Οι γονείς του πήραν πια κάποιες αποφάσεις:

«ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΟΘΟΝΕΣ»

Του τα εξήγησαν πολλές φορές, ξανά και ξανά, για ποιον λόγο χρειάζεται να μείνει μακριά από τις οθόνες. ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΟΘΟΝΕΣ! «Γιατί μου το κάνουν αυτό;», αναρωτήθηκε. Δεν πείραξε κανέναν, δεν ενόχλησε κανέναν... Το μόνο που έχει συκρατήσει από όλα αυτά που του είχαν πει είναι η φράση:

«Χρειάζεται να μάθεις να είσαι ξανά παιδί!»

Τι αστεία φράση! «Ξανά παιδί»... Ποιος να θέλει άραγε να γίνει ξανά παιδί; Να πηγαίνει σχολείο, να πρέπει να διαβάζει, να κάνει ό, τι θέλουν οι μεγάλοι, να μην τον ακούνε ποτέ... Ακόμα και να θέλει να γίνει κάποιος ξανά παιδί, αυτός πώς θα ξαναγίνει; Αφού είναι ακόμα παιδί!

Αλλά όχι... Οι μεγάλοι τα λένε πάντα μπερδεμένα! Δεν λένε ποτέ ακριβώς αυτό που θέλουν. Τα λένε μυστήρια, λογικά για να ακούγονται ωραία... Μάλλον δεν βγάζει νόημα, σκέφτηκε ο Ανδρέας. Αλλά σίγουρα ούτε όσα του έλεγαν οι γονείς του έβγαζαν νόημα για αυτόν!

«Μα είναι άδικο», σκέφτεται ο Ανδρέας. Όποτε βολεύει τους μεγάλους μπορώ να είμαι με τις ώρες μπροστά σε μία οθόνη! Πόσες φορές του έχουν δώσει το κινητό, επειδή μιλούσαν στο τηλέφωνο και ήθελαν να κάνει ησυχία. Άλλες φορές πάλι τον άφηναν να βλέπει με τις ώρες τηλεόραση, επειδή δεν είχε κανέναν χρόνο και διάθεση να πάει μαζί του στο πάρκο. «Ας μην μιλήσω για την τηλεκπαίδευση», σκέφτηκε... Εκεί όλοι συμφωνούσαν ότι ήταν καλό να είναι όλη μέρα μπροστά στον υπολογιστή για το σχολείο, τα αγγλικά... Μέχρι και για το καράτε! «Όχι! Θα τα πω όλα αυτά στη μαμά και τον μπαμπά! Είναι άδικο!», μονολόγησε και ξεφύσησε.

Όμως, ο Ανδρέας, όταν γύρισε σπίτι, δεν είπε τίποτα από όλα αυτά στους γονείς του. Δεν μοιράστηκε τις σκέψεις του, όπως ήθελε. Άρχισε να ζητάει επίμονα τηλεόραση, έκλαιγε και φώναζε πολύ δυνατά για να πάρει το τάμπλετ να παίξει. Οι γονείς του Ανδρέα στενοχωριούνταν, αλλά ήταν αποφασισμένοι! Ήταν η ώρα να θυμηθεί με τι του άρεσε να παίζει παλιότερα! Έτσι, λευκές κόλλες, χαρτόνια, μαρκαδόροι, ξυλομπογιές, επιτραπέζια, πάζλ επιστρατεύτηκαν!

Τι θα διάλεγε ο Ανδρέας;

Τις πρώτες μέρες δεν ήθελε τίποτα...

Ήταν ακόμα θυμωμένος με την απόφαση των γονιών του. Πήγαινε στο σχολείο, γυρνούσε, αρνιόταν να κάνει τα μαθήματά του ή τα έκανε γρήγορα μήπως ως επιβράβευση του επιτρέψουν να παίξει έστω ένα παιχνίδι με τους φίλους του στο διαδίκτυο... Όταν αυτό δεν συνέβαινε, τότε άρχιζαν τα νεύρα, η απογοήτευση, ο θυμός, η στεναχώρια, η θλίψη και ένα αίσθημα κενού έκανε την εμφάνισή του. Οι καυγάδες δεν έλειπαν. Άλλες φορές η κατάσταση μέσα στο σπίτι βελτιωνόταν με συζήτηση και άλλες φορές απλά περίμενε να έρθει το βράδυ να κοιμηθεί, να περάσει κι αυτή η μέρα χωρίς καμία διασκεδαστική στιγμή.

Όμως, οι μέρες περνούσαν και οι γονείς του επέμεναν. Ο Ανδρέας ήταν στο σχολείο, είχε γυμναστική, έβρεχε και έμειναν να κάνουν γυμναστική μέσα στην τάξη.

«Όλα τα ωραία πράγματα χάνουμε πάντα»,
αναφώνησε, καθώς αισθανόταν ακόμα μία
φορά αδικημένος.

Τότε, άρχισε να σκέφτεται τι θα κάνει όταν επιστρέψει σπίτι του. Σκέφτηκε ότι με το αγαπημένο του επιτραπέζιο είχε να παίξει καιρό. Η αλήθεια είναι ότι περνούσαν πολύ ωραία όταν έπαιζε όλη η οικογένεια μαζί. Ε, σήμερα ίσως παίξει, αλλά αναρωτήθηκε αν θα είχαν χρόνο οι γονείς του να παίξουν μαζί του.

Επέστρεψε σπίτι, έφαγε, διάβασε και πήρε το επιτραπέζιο. Ξεκίνησε να διαβάσει τους κανόνες του παιχνιδιού, γιατί τους είχε ξεχάσει. «Μα πώς γίνεται αυτό;», είπε ενοχλημένος! Ίσως τελικά, αν δεν ασχοληθείς με κάτι για πολύ καιρό, το ξεχνάς... «Άραγε, έχω ξεχάσει και να ζωγραφίζω;», αναρωτήθηκε σιγανά.

Οι γονείς του χάρηκαν που είδαν τον Ανδρέα να απασχολείται με κάτι διαφορετικό μετά από καιρό! Σίγουρα, αν τον ρωτούσαν, δεν θα το παραδεχόταν, αλλά περνούσε καλά! Απόδειξη; Το χαμόγελο που προσπαθούσε να κρύψει από τους γονείς του κάθε φορά που τον κοιτούσαν!

Η μέρα κυλούσε. Ο Ανδρέας ήθελε παρέα, για να παίξει το επιτραπέζιο. Είχε θυμηθεί όλους τους κανόνες, είχε κάνει εξάσκηση και ήθελε να δείξει τις ικανότητές του. Πώς; Νικώντας κάποιον, φυσικά! Πήγε γεμάτος ενθουσιασμό να ζητήσει από τους γονείς του να παίξουν όλοι μαζί! Δυστυχώς όμως δεν μπορούσαν. Ο ένας είχε να τελειώσει κάτι αναφορές. Δεν κατάλαβε ποτέ τι ήταν, απλώς ήξερε ότι πρέπει να είναι ήσυχος όση ώρα ήταν μπροστά στον υπολογιστή.

Ο άλλος ήταν πολύ κουρασμένος από τη δουλειά. Ο Ανδρέας ξέρεi ότι οι γονείς του δουλεύουν σκληρά και ότι κουράζονται. «Τους αξίζει να ξεκουραστούν», σκέφτηκε και πήγε στο δωμάτιό του να συνεχίσει το παιχνίδι.

Μετά από λίγη ώρα δίψασε και πήγε να πει νερό. Τότε, είδε τους γονείς του να κάθονται και να χαζεύουν στο κινητό τους. Λένε ότι έτσι ξεκουράζεται το μυαλό τους και φεύγει η ένταση της ημέρας. Τους το είχε πει και ο ίδιος ότι το ίδιο αισθάνεται κι αυτός, όταν επιστρέφει από το σχολείο και θέλει να δει τηλεόραση και βίντεο στο διαδίκτυο, αλλά του είχαν απαντήσει ότι δεν είναι το ίδιο. Δεν κατάλαβε ποτέ ποια είναι η διαφορά, αλλά αυτοί είναι οι μεγάλοι. Σίγουρα ξέρουν καλύτερα. Όμως, πάλι αισθάνθηκε αδικημένος. Θέλει κι αυτός ξανά τις δικές του οθόνες πίσω... Επέστρεψε στο δωμάτιο, έκλεισε το επιτραπέζιο και κοίταζε το ταβάνι μέχρι να αποκοιμηθεί.

Την επόμενη μέρα, ο Ανδρέας άρχισε να το παίρνει πια απόφαση ότι οι γονείς του δεν θα υποχωρήσουν. Πρέπει πια να ξεχάσει τα ωραία παιχνίδια που είχε κατεβάσει στο τάμπλετ, τις παιδικές σειρές που βλέπει στη τηλεόραση και όλα τα ωραία που μπορούσε να δει και να κάνει στο διαδίκτυο.

Γύρισε σπίτι, διάβασε και σκέφτηκε σήμερα να φτιάξει ένα κολάζ. Έφτιαχνε συνέχεια παλιότερα και οι γονείς του τα κολλούσαν παντού: στο ψυγείο, στους τοίχους! Απόρησε για λίγο για ποιον λόγο είχε σταματήσει να φτιάχνει και κατάλαβε ότι δεν θυμόταν... Μετά ξεκίνησε να δημιουργεί!

Έκοβε χαρτόνια, φιγούρες από περιοδικά, χρησιμοποίησε και αυτοκόλλητα και ό, τι άλλο υλικό έβρισκε μπροστά του! Δυσκολεύτηκε λίγο με τους συνδυασμούς χρωμάτων... Δεν ήταν μωρό πια! Ήθελε να βγει ωραίο το αποτέλεσμα όχι κάτι πρόχειρο! Όταν πια το ολοκλήρωσε, πήγε να το δείξει στους γονείς του γεμάτος χαρά! Του χαμογέλασαν, είπαν «μπράβο» και συνέχισαν να κοιτάνε το κινητό και τον υπολογιστή τους.

Μόνο που ο Ανδρέας είναι μεγάλος πια!

Ξέρει...

Ξέρει ότι, όταν τον κοιτάνε οι γονείς του έτσι και του μιλάνε με αυτόν τον τρόπο, δεν τον έχουν ακούσει καν!

Άραγε είδαν έστω το κολάζ;

ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΚΟ! Δεν γινόταν να του απαγορεύουν τις οθόνες και οι ίδιοι να είναι συνέχεια μπροστά σε μία οθόνη! Ήθελε και ο ίδιος ξανά να πάρει το τάμπλετ του και να παίξει το παιχνίδι που παίζουν όλοι οι συμμαθητές του! Έχουν προχωρήσει πόσα επίπεδα και τους ακούει κάθε μέρα να περηφανεύονται. Ναι, ήθελε και αυτός να λέει πόσο γρήγορα προχωράει τα επίπεδα! Περισσότερο, όμως, ήθελε να παίξει ξανά ένα επιτραπέζιο με τους γονείς του ή... Α! Ένα κουκλοθέατρο! Το λάτρευε όταν έκαναν παραστάσεις κάθε Σάββατο βράδυ στο σαλόνι, όλοι μαζί σαν οικογένεια!

«Άρκετά! Κάτι πρέπει να γίνει!», μονολόγησε.«Τι όμως;», αναρωτήθηκε.

Σκεφτόταν πόση ώρα, δεν έβρισκε τίποτα... Ωσπου, το βρήκε!

Του ήρθε στο μυαλό το καλύτερο σχέδιο! Δεν μπορούσε να αποτύχει με τίποτα! Ή τουλάχιστον έτσι ήλπιζε...

Πήγε, πήρε χαρτόνι, χρώματα, κόλλα. Κλείστηκε στο δωμάτιό του. Ακούγονταν ήχοι από παιχνίδια να πέφτουν, από την καρέκλα που την μετακινούσε και ένας ήχος σαν από μπαλόνι να σκάει. Το μπαλόνι τι σχέση είχε άραγε; Ένα είναι σίγουρο: Το σχέδιο είχε τεθεί σε εφαρμογή!

Μετά από αρκετή ώρα, όλα ήταν έτοιμα!

Έκανε τον τελικό έλεγχο!

- Το δωμάτιο κατάλληλα προετοιμασμένο.... Τσεκ!
- Τα μπαλόνια φουσκωμένα.... Τσεκ!
- Οι προσκλήσεις για τους γονείς... Τσεκ!

Ετοίμαζε ένα πάρτι!

Βγήκε από το δωμάτιό του, έτρεξε στους γονείς του και φώναξε:

- Ελάτε! Έχουμε πάρτι! Είστε καλεσμένοι!
- Τι πάρτι, Ανδρέα;
- Πιτζάμα πάρτι! Ορίστε οι προσκλήσεις σας! Γρήγορα! Ετοιμαστείτε! Είναι σε μισή ώρα!

Οι γονείς του χαμογελώντας άνοιξαν τις προσκλήσεις και διάβασαν δυνατά:

Πιτζάμα Πάρτι

Με χαρά σας καλώ στο δωμάτιό μου απόψε στις 20:00!!

Να φοράτε τις πιτζάμες σας!!!

Να φέρετε το αγαπημένο σας σνακ!!!

Επιτρέπονται: χορός, μαξιλαροπόλεμος, μουσική, τραγούδια, επιτραπέζια, κουκλοθέατρο, ζωγραφική

Απαγορεύονται: κινητά, τάμπλετ, λάπτοπ, τηλεόραση

***ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΘΥΜΗΘΟΥΜΕ ΜΑΖΙ
ΤΙ ΘΑ ΠΕΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΞΑΝΑ ΠΑΙΔΙ***

~Κρατώντας την ελπίδα~

Λένα Νικολιάκη

Τέχνη

Πολιτισμός

Τσες ευκαιρίες

Πρόληψη- Καταπολέμηση εξαρτήσεων